

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/5/2016
Identifikačné číslo spisu: 8013200808
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8013200808.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumana a zo sudcov JUDr. Sone Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): MAGURA, s.r.o., Výšné Ružbachy, IČO: 36 445 037, Výšné Ružbachy č. 307, zastúpený: Mgr. Dalibor Tverďák, advokát, Krmanova 1, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/307040/2013 zo dňa 27. júna 2013, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/38/2013-120 zo dňa 25. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/38/2013-120 zo dňa 25. mája 2016 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100305/1/307040/2013 zo dňa 27.06.2013, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov, pobočka Poprad č. 9712401/5/1136959/2012 zo dňa 21.06.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 287,22 € za zdaňovacie obdobie február 2011.

2. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe výsledkov daňovej kontroly bolo zistené, že žalobca nespĺňa podmienku upravenú ustanoveniami § 49, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“) uplatnenia odpočítania dane a z uvedeného dôvodu nebol žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) nárok na odpočítanie dane v ním uplatnenej výške uznaný. Nárok na odpočet dane si daňovník uplatňuje za podmienok upravených zákonom č. 222/2004 Z.z. Po preskúmaní rozhodnutí správcu dane a žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe rešpektujúc právny názor Najvyššieho súdu SR krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného je v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal namietal nesprávne právne posúdenie a že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keďže nie je pravdou, že by žalobca v odvolaní nenamietal potrebu zákonného doručovania písomností. Základnou podmienkou vzniku daňovej povinnosti alebo priznania práva v daňovom konaní je dodržanie riadneho spôsobu doručovania. Celé daňové konanie je postihnuté vadou nesprávneho doručovania písomností, všetkých rozhodných dokumentov, ktoré boli doručované nesprávne subjektu. Vada nesprávneho doručovania bola odvolaciemu orgánu v čase rozhodovania o odvolaní známa. Nezákonnosť postupu správcu dane pri vykonaní daňovej kontroly má podstatný vplyv na výrok rozhodnutia. Sťažovateľ má za to, že tieto vady nesprávneho doručovania písomností sú odstrániteľné v ďalšom konaní. Prípadná neodstrániteľnosť chýb konania správcu dane nemôže ísť na vrub daňového subjektu. Sťažovateľ nebol povinný uvedený postup správcu dane namietat a žalovaný bol povinný napraviť protizákonnosť tohto postupu z úradnej povinnosti, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že dodatočný platobný výmer, ktorý sa prvotne doručoval priamo žalobcovi, vrátil žalovaný pre jeho neplatnosť správcovi dane s pokynom, aby uvedený dodatočný platobný výmer doručil v zmysle zákona. Nesprávne doručovanie písomností má za následok ich nulitosť a nemôžu vyvolávať žiadne právne účinky. Nesprávne doručenie oznámenia o vykonaní daňovej kontroly a upovedomenia o predĺžení lehoty na jej výkon zakladá jej nezákonnosť, teda aj nezákonnosť Protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly.

4. Krajský súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil, či vady konania sú tak závažnej povahy, aby spôsobili nezákonnosť daňovej kontroly i celého daňového konania. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 24/2010, ohľadom priebehu nezákonne získaného dôkazu na zákonnosť rozhodnutia.

5. Sťažovateľ aj v podanej žalobe namietal nedostatočné poučenie daňového subjektu počas daňovej kontroly, neodôvodnenie spôsobu výpočtu neuznaného nároku na odpočet dane, nepríslušnosť správcu dane na vykonanie daňovej kontroly a nesplnenie podmienok pre prerokovanie protokolu z daňovej kontroly. Daňová kontrola bola vykonaná v rozpore so zákonom, čím má protokol z nej povahu nezákonne získaného dôkazu, teda nie je možné ho v takomto konaní použiť.

6. Sťažovateľ ďalej namietal, že v rozhodnutí žalovaného nedošlo k ozrejmeniu spôsobu výpočtu dane, keďže v ňom nie je vymedzený základ dane a ani spôsob ako sa správca dane k základu dane dopracoval a dokonca ani len sadzba dane, na základe ktorej mala byť určená daňová povinnosť. Absencia vymedzenia základu dane, spôsob jeho výpočtu a sadzby dane spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť.

7. Nedostatočné odôvodnenie dodatočného platobného výmeru je v rozpore s § 30 zákona č. 511/1992 Zb., pričom v odôvodnení dodatočného platobného výmeru mal byť uvedený presný spôsob výpočtu výšky rozdielu dane z pridanej hodnoty.

8. Sťažovateľ namietal aj nedodržanie 15-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia. Podľa sťažovateľa správca dane vydal dodatočný platobný výmer v rozpore s § 44 ods. 6 písm. b/ v spojení s § 15 ods. 13

a § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2011, keď nedodrжал zákonom stanovenú lehotu pre jeho vydanie (15 dní od skončenia daňovej kontroly) a dodatočné platobné výmery vydal viac ako 4 mesiace po skončení daňovej kontroly.

9. Sťažovateľ namietal, že správca dane mal vo výroku rozhodnutia odkázať na ustanovenie § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. namiesto § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z., pričom na vyrubovacie konanie, na rozdiel od daňového konania nebolo prípustné aplikovať novú právnu úpravu, a to ani v prípade, ak by to bolo pre daňový subjekt výhodnejšie.

10. Sťažovateľ zotrval aj na námietke konania nepríslušným správcom dane, postupom ktorého došlo k porušeniu práva na zákonného daňového kontrolóra. Ak došlo k zániku Daňového úradu Stará Ľubovňa, zaniklo tým aj poverenie na výkon daňovej kontroly vydané týmto úradom dňa 12.08.2011 a kontrolóri vykonávali daňovú kontrolu bez poverenia. Uvedená skutočnosť má za následok nezákonnosť zloženia kontrolnej skupiny a samotnej kontroly.

11. Sťažovateľ namietal správnosť procesného postupu správcu dane, ktorý v rozpore s ustanovením § 15 ods. 10 zákona číslo 511/1992 Zb. prihladal na vyjadrenie žalobcu predložené 18.06.2012, po uplynutí lehoty na jej predloženie. Správca dane teda prerokoval protokol o výsledku zistenia daňovej kontroly bez toho, aby mal k dispozícii vyjadrenie žalobcu. Sťažovateľ túto skutočnosť nenamietal v zápisnici o prerokovaní protokolu, pretože konal vo viere v zákonnosť postupu správcu dane. Správca dane zavádzal, keď konštatoval, že daňový subjekt predložil svoje vyjadrenie dňa 15.06.2012. Zo spisu vyplýva, že predmetné vyjadrenie bolo správcovi dane doručené dňa 19.06.2012, teda po prerokovaní protokolu.

12. Sťažovateľ uviedol, že právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. To znamená, že ak daňový úrad prijatú službu dodatočne zdanil, zákonite vznikla daňová povinnosť a tým aj nárok na odpočítanie dane. Ak vzniká daňová povinnosť, potom daň vyplývajúca z tejto povinnosti sa automaticky prejaví aj v záznamoch platiteľa, vedenie ktorých upravuje § 70 zákona č. 222/2004 Z.z. V prípade, že správca dane túto službu dodatočne zdaňuje, táto skutočnosť sa automaticky prejaví v záznamoch spoločnosti vedených v súlade s § 70 zákona č. 222/2004 Z.z. Správca dane ani žalovaný už ďalej neskúmali, či ku dňu, ku ktorému službu správca dane dodatočne zdanil, resp. vydal o tom rozhodnutie, bola táto daň uvedená v záznamoch sťažovateľa. S ohľadom na uvedené tak nedošlo k úplnému zisteniu skutkového stavu správcom dane, ktoré by odôvodňovalo nepriznanie uplatnenia práva na odpočet dane z prijatých služieb a žalovaný tento stav v rámci odvolacieho konania žiadnym spôsobom nenapravil. Týmto postupom daňové orgány odnímajú právo sťažovateľovi uplatniť si odpočet tejto dane, keďže v zmysle § 16 ods. 8 zákona č. 563/2009 Z.z. dodatočné daňové priznanie na uplatnenie nároku na odpočet dane nie je možné z dôvodu skutočností, ktoré boli zistené daňovou kontrolou.

13. Sťažovateľ krajskému súdu vyčítal, že vzhľadom na obsah a rozsah žalobných námietok a odôvodnenie rozsudku krajského súdu, bolo porušené jeho právo na spravodlivú súdnu ochranu. Opätovne namietal neúplnosť administratívneho spisu (najmä absenciu (i) medzinárodného dožiadania, ako aj výsledku tohto dožiadania, existencia ktorého je zrejmá zo Žiadosti o predĺženie lehoty na výkon daňovej kontroly zo dňa 07.02.2012, (ii) poverenia na výkon daňovej kontroly po jej rozšírení, (iii) fotokópie účtovných dokladov žalobcu). Tým, že žalovaný nepredložil doklady, na základe ktorých bolo vydané napádané administratívne rozhodnutie postavil správny súd do pozície štatistu, ktorý de facto nemôže riadne preskúmať všetky vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Samotná neúplnosť spisov správneho orgánu spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a je dôvodom jeho zrušenia (§ 250j ods. 3 O.s.p.).

14. Na základe uvedených dôvodov žiadal kasačný súd, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, prípadne aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žiadal kasačný súd aby mu priznal náhradu trov konania, alternatívne žiadal, aby odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie.

III.

15. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 22.07.2016 poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe, ako aj na napadnutom administratívnom rozhodnutí, na ktorých zotrval.

IV.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“ v spojení s § 438 ods. 2 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom podľa § 452 SSP, v rozsahu dôvodov kasačnej sťažnosti (§ 453 SSP) a dospel k záveru, že sťažnostný návrh nie je dôvodný. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <..

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, „kasačný súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

18. Podľa ust. § 165 ods. 1 a 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne úkony a ich účinky pri správe daní, ktoré nastali do účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

19. Daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej aj zákon o správe daní alebo zákon č. 511/1992 Zb.) v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

20. V danom prípade bol predmetom súdneho prieskumu postup a rozhodnutia správcu dane a žalovaného, týkajúce sa zdaňovacieho obdobia február 2011, vydaný na základe daňovej kontroly začatej na základe oznámenia zo dňa 12.8.2011, doručeného žalobcovi dňa 17.8.2011, a preto bolo potrebné na postup daňových orgánov a vydané rozhodnutia aplikovať právny predpis účinný do 31. 12. 2011, a to zákon číslo 511/1992 Zb.

21. Podľa § 9 zákona č. 479/2009 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, k 1. januáru 2012 minister financií Slovenskej republiky určí vnútornú organizačnú štruktúru daňových úradov a zriadi pobočky daňových úradov a kontaktné miesta daňových úradov.

22. Zákomom je zriadených 8 daňových úradov v sídlach VÚC. Na zabezpečenie výkonu činností Daňového úradu sa môžu na návrh riaditeľa daňového úradu zriadiť pobočky a kontaktné miesta daňového úradu ako jeho organizačné zložky. Pobočka daňového úradu je len organizačnou zložkou daňového úradu.

23. V danom prípade po vytvorení pobočky Daňového úradu Prešov v Poprade došlo len k zmene pobočky vykonávajúcej daňovú kontrolu, nedošlo k zmene daňového úradu vykonávajúceho kontrolu, a preto námietka sťažovateľa smerujúca k nepríslušnosti pobočky Poprad Daňového úradu Prešov nie je dôvodná. Dodatočný platobný výmer je podpísaný oprávneným subjektom, riaditeľom odboru kontroly Daňového úradu Prešov a opatrený pečiatkou tohto daňového úradu. Osobami zúčastnenými na výkone daňovej kontroly, ktorí boli poverení výkonom kontroly, boli Ing. M. N. a Ing. O. A., a to pred i následne po zmene pobočky DÚ Prešov.

24. Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom pre celé daňové konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. Ak má však adresát osobne v daňovom konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť jemu i jeho zástupcovi.

25. Z obsahu spisu súd zistil, že oznámenie o výkone daňovej kontroly DPH za obdobie január až jún 2011 zo dňa 12. 8. 2011, bolo doručené priamo žalobcovi, hoci mal na zastupovanie v daňovom konaní splnomocneného zástupcu. V priebehu daňového konania sťažovateľ nenamietal nesprávne doručovanie písomností daňových orgánov, naopak, všetkých úkonov pred správcom dane sa zúčastňoval splnomocnený zástupca daňového subjektu, Ing. O. D., ako to vyplýva z jednotlivých zápisníc o ústnych pojednávaniach, úradných záznamov o odovzdaní a prevzatí kontrolovaných dokladov a pod. Na základe uvedených dôvodov, v zhode s názorom krajského súdu, dospel aj kasačný súd k názoru, že procesné pochybenie správcu dane spočívajúc v nesprávnom doručovaní písomností priamo daňovému subjektu a nie jeho splnomocnenému zástupcovi, nespôsobilo porušenie práv žalobcu na zastúpenie. Daňové orgány komunikovali so splnomocneným zástupcom žalobcu, vykonávali dokazovanie s jeho súčinnosťou, jemu bol doručený protokol o zisteniach vyplývajúcich z kontroly a s ním bol aj reálne prerokovaný. Dodatočný platobný výmer, z ktorého vyplývali pre žalobcu povinnosti, tak nie je možné považovať za nulitný ako sa domnieva sťažovateľ.

26. Sťažovateľ prevzal osobne dňa 05.06.2012 výzvu na vyjadrenie sa k protokolu a jeho prerokovanie, ktoré bolo určené na deň 18.06.2012. V danom prípade daňová kontrola začala dňa 12.09.2011 a skončila dňom prerokovania protokolu v lehote určenej v ustanovení § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb., a preto zistenia uvedené v protokole nie je možné považovať za nezákonne získaný dôkaz tak, ako sa domáhal žalobca v odvolaní s poukazom na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v jeho rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 24/2010, ktorý preto nie je aplikovateľný na daný prípad. V danom prípade začala daňová kontrola 12.09.2011 a ukončená bola dňom prerokovania kontroly, dňa 18.06.2012, t.j. pred uplynutím maximálnej lehoty podľa § 15 ods. 17 zákona.

27. Čo sa týka námietky žalobcu smerujúcej voči nezákonnosti dodatočného platobného výmeru zo dňa 21.06.2012 z dôvodov, že nebol vydaný v zákonom určenej lehote, zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky stanovisko v rozhodnutiach týkajúcich sa tých istých účastníkov konania, avšak iných zdaňovacích období, ktorými zrušil rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a vrátil mu ich na ďalšie konanie, podľa ktorého: „z ustanovenia § 74 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní. Žalobca v odvolaní zo dňa 16.11.2012 z procesných väd namietal iba, že dodatočný platobný výmer nebol vydaný v zákonnej lehote 15 dní od skončenia daňovej kontroly a z tohto dôvodu ide o nezákonné rozhodnutie. Dôvody odvolania smeroval aj k meritu veci a v doplnení odvolania predložil odborné stanovisko 4/2012 vypracované znalcom Ing. O. W., G. vo veci uplatnenia nároku na odpočítanie dane pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa vyrovnal so všetkými skutočnosťami, ktoré urobil daňový subjekt spornými v rámci odvolacieho konania. Pokiaľ ide o nedodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia, táto skutočnosť nemá za dôsledok nezákonnosť rozhodnutia. V týchto prípadoch je ochrana zabezpečovaná v rámci konania proti nečinnosti orgánov verejnej správy podľa § 250t OSP. Právny význam uvedeného ustanovenia je daný iba v súvislosti s lehotami ovplyvňujúcimi samotnú daňovú povinnosť, a to zánik práva vyrubiť daň a rozdiel dane podľa § 69 Daňového poriadku.

28. Nedodržanie v zákonom určenej procesnej lehote na vydanie rozhodnutia preto ani v danom prípade nie je takou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť.

29. K námietke sťažovateľa, týkajúcej sa ozrejmeniu spôsobu výpočtu dane, senát kasačného súdu uvádza, že v napadnutom rozhodnutí je uvedený základ dane, ako aj samotná vypočítaná daň. Nie je potrebné, aby bol v odôvodnení administratívneho rozhodnutia uvedený samotný algoritmus výpočtu, alebo sadzba dane, keďže to nie sú podstatné náležitosti rozhodnutia. Výška DPH platná pre územie Slovenskej republiky, a to 20%, je všeobecne známa, daná zákonom, túto nie je potrebné dokazovať, a

preto neuvedenie danej informácie o sadzbe DPH nepovažuje súd za vadu, ktorá by spôsobila nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žalobca ako podnikateľ, ktorý je povinný podávať daňové priznania, viesť riadne účtovníctvo, domáhajúci sa odpočtu DPH, sa nemôže dovolávať neznalosti výšky DPH a v dôsledku toho aj nepreskúmateľnosti jej výpočtu z daňového základu, ktorý sám uviedol.

30. Ku kasačnej námietke sťažovateľa, týkajúcej sa uvedenia nesprávneho ustanovenia vo výroku dodatočného platobného výmeru, kasačný súd uvádza, že nesprávne uvedenie § 165 ods. 2 namiesto ustanovenia § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z., ktoré je len doplňujúcou prechodnou právnou úpravou, týkajúcou sa aplikácie právnej normy v dôsledku zmeny právneho predpisu, nie je vadou, ktorá by spôsobila nezákonnosť rozhodnutia, keďže toto bolo vydané v súlade s účinným hmotnoprávnym predpisom, podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb., ktorý je vo výroku uvedený.

31. Sťažovateľ tiež namietal, že k prerokovaniu protokolu o výsledku zistenia daňovej kontroly došlo dňa 18.06.2012 bez toho, aby správcovi dane bolo riadne doručené písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 15.06.2012. Z obsahu administratívneho spisu, ako aj z vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že splnomocnenec sťažovateľa predložil správcovi dane predmetné vyjadrenie zo dňa 15.06.2012. Prerokovanie protokolu bolo zrealizované až po vyhodnotení vyjadrenia sa daňového subjektu, vrátane prerokovania jeho dodatku zo dňa 18.06.2012, pričom zo zápisnice zo dňa 18.06.2012 jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ ako kontrolovaný daňový subjekt s týmto postupom súhlasil a protokol podpísal. Sťažovateľ nemusel s týmto postupom súhlasiť a predkladať predmetné vyjadrenie zo dňa 15.06.2012 na ústnom pojednávaní dňa 18.06.2012.

32. K otázkam nesprávneho právneho posúdenia hmotnoprávných námietok sa senát kasačného súdu stotožňuje so záverom krajského súdu, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že žalobca si uplatnil nárok na odpočítanie dane z prepravných služieb v sume 283,53 €, pričom z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. b/ zákona č. 222/2004 Z.z. vyplýva, že platiteľ môže uplatniť právo na odpočítanie dane podľa § 49 uvedeného zákona, ak pri odpočítaní podľa § 49 ods. 2 písm. b/ tohto právneho predpisu je daň uvedená v záznamoch podľa § 70 zákona č. 222/2004 Z.z. Námietka žalobcu v súvislosti s akýmsi automatickým priznaním nároku na odpočet DPH postupom uvedeným žalobcom v žalobe je iba konštrukciou, ktorá nezodpovedá ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z.

33. Na základe výsledkov daňovej kontroly prvostupňovým správny orgánom bolo zistené, že žalobca podmienku upravenú vyššie uvedeným ustanovením uplatnenia odpočítania dane nespĺňa a z uvedeného dôvodu žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty nárok na odpočítanie dane v ním uplatnenej výške neuznal.

34. Z obsahu dodatočného platobného výmeru ako i žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného súd zistil, že rozhodnutia daňových orgánov obsahovali náležitosti určené zákonom č. 511/1992 Zb.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

36. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

37. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.